

Endnu før Vognen standsede, skridtede han fra Borde og aabnede — ikke uden Galanteri — Vogn-døren for Madammen, der smilende steg ud med Parasolen opslaaet i den venstre Haand. I den dødeligste Vaande for Halsknappen fulgte Højbaadsmanden baglæns efter og trykkede Mortensen højtideligt i Haanden, hvorpaa unge Didriksen bandt en tom Mulepose paa sin Karoline-Amalie og trøstig gik bag efter dem over Landgangen.

»Men hvor har vi Ingeniøren?« spurgte Skipperen og saa' sig skuffet om. »Han har nok helt sla'et Haanden af sine gamle Venner.«

»Han kommer vist i Dag,« svarede Madam Olufsen. »Det sagde han da.«

»Naa — det kan jeg li'. Han var sgu saadan et rart Menneske en Gang... Værsgo', træd nærmere, Madam!«

Naturligvis begyndte man straks med at tage Skibet i Øjesyn. Skipper Mortensen, der ellers i hele sin Optræden overfor Olufsen røbede Koffardifarerens indgroede Respekt for Orlogsmanden, fremviste med Selvfølelse sit kalfatrede Dæk, sin nye Styrbordslønning og de andre Forbedringer, han i det sidste halve Aar havde foretaget paa sin Skude, — og Højbaadsmanden nikkede tavs og bifaldende. Derimod var Madammen en temmelig adspredt Tilhører. Hun havde sin Interesse et ganske andet Sted paa Skibet. Hun for sit Vedkommende var ingenlunde kommen